

Forfatter: Udrag fra Pulcinellen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 208.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365637616/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

ne og den forargelige Frivolitet, tog den ældre Kunstner Ordet igjen; »den saakaldte «Svancesang», han gjerne sang, som Don Juan, var høist slibrig, og det undrer mig ikke, den blev forbudt. Han lod deri et helt forvorpent Libertinerliv drage sig forbi med de alleryppigste Billeder. Hans Frækhed var dog blandet med et Lune, som han neppe i nogen anden Rolle kan tilegne sig. Selv naar han var allermost frivøl, røbede dog hans Humor en lønhg Foragt for Lavheden i det Liv, han skildrede, og han maatte komme Frækheden til Hjælp ved at nedsvælge det ene Glas Orvietto efter det andet. I hans høieste Libertiner-Svimmel stod Commandantens Stenbillede fra Gravmælet for ham og strakte den spøgelsesagtige Stenhaand ud mod ham. Der foer da pludselig et forunderligt Udtryk af Gru, blandet med vild Trods, over hans ungdommelig overmodige Ansigt – han greb rask den lange Stenhaand, og saa begyndte hans mimiske Dødskamp under en tragikomisk humoristisk Udgydelse af Livsforagt og fortvivlet Atheisme, dog med selvmodsigende Tro paa den Aandverden, han baade fornegtede og haanede. Man saae alle Tegn paa den gradviis seirende Død i hans Miner og Bevægelser, indtil han med et kvækkende Pulcinelskrig, som man baade loe og gyste ved, styrtede om som et virkeligt Lig ved Stenspøgelsets Fodder.»

Nogle nysankomne Reisende beklagede, at de ikke havde seet hans forbudte Don Juan.

Alle vare enige om, at det var et stort Talent, der i denne Fjællebod-Pulcinel gik tilgrunde.

Denne Gang vilde han give sin Faust.

»Nu kommer han!» – led det. Man talte nu ikke længer om ham, men traadte nærmere til hans Fjællebod.

Han havde afkastet den graae spidse Filthue tilligemed Pulcinelvansen, men bar endnu Maskenæsen og de lange medelhvide Underklæder, der halvt skjultes af en kort, noget lappet Silkekappe. En sort, temmelig afsidt Fjærbaret sad skraa paa det sortlokkede Hoved, og en Glasagraf skinnede derpaa i Sollyset som et Diamantsmykke. Ved Hoften bar han en spids, forrusten Staalkaarde. I det han nu tog den lange, spidse Papnase fra sit Ansigt og kastede den ned blandt de leende Tilskuere, saae man først hans Ansigt uden alle kunstige Forvanskninger. Det var blegt, men svarede paafaldende til Forestillingen om den verdensforagtede Grubleraand, som man tænker sig hos en Faust. Han var høj og noget mager, men ædelt bygget. I hans